

Ledere, der gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at hjælpe Politiet ved den paa-gældende Lejlighed — „fra Trappen nogle Ord til Publikum om at gaa rolig hjem. Denne Henvendelse besvaredes af en Stemme der raabte „Hold Kæft“. Kiefer gik da ned mellem Folk og bad dem om at gaa. „Et Par arbejdsklædte Personer overfusede ham med forskellige Tilraab.“ Altsaa Hr. Kiefer havde gjort, hvad han kunde, det erkender jeg. I det samme blev der raabt Fodspøt, og „en Del Personer stillede sig op, og man begyndte at afsyngte Socialistmarchen. Da der under Mødet i Gaarden var sket Tilraab fra Forsamlingen om efter Mødet at marchere ned til Ladegaardsaaen og drukne Frederiksberg Politi, der var posteret der for at forhindre Deltagerne i at komme ind paa Frederiksbergs Grund, beordrede jeg ca. 20 Mand frem og gik hen foran det begyndende Optog og raabte saa højt, jeg kunde, at det var forbudt at gaa i Procession paa Jagtvejen.

„Derefter bad jeg Publikum „være saa elskværdigt“ at passere og gav Betjentene Ordre til at henvende sig paa samme Maade til Publikum. Det lykkedes saaledes at faa en aaben Plads ud for Folkets Hus, og der blev nu sat Afspærringer paa Jagtvejen paa begge Sider for at forhindre Publikum i at komme tilbage, idet man samtidig vedblivende opfordrede Publikum til at passere.

„Da det var umuligt at overtale Publikum hertil, da der stadig var Raaben og Uorden, og da al Færdsel var stoppet, opfordrede jeg 3 Gange i Kongens og Lovens Navn den Del af den tilstedeværende Mængde, som stod nærmest Nørrebro Runddel, om at gaa hver til sit. Da nogle af de tilstedeværende efterkom Opfordringen, og Mængden ligesom veg tilbage, lod jeg atter Mandskabet fortsætte med Henvendelser til de enkelte Deltagere, og Tomme for Tomme lykkedes det at trænge denne Del af Mængden tilbage til Runddelen. Paa Hjørnet af denne og Jagtvejen havde en særlig ondartet Bølle-sværn sat sig fast. Det regnede med Udskældordsord til Politiet, og Modstanden mod Politiet begyndte at blive alvorligere, saaledes at Betjentene maatte anstrenge sig for at holde Afspærringen. Paa dette Tidspunkt var der forløbet ca. 1/2 Time siden Mødets Slutning.

„Da det stod mig klart, at fortsat Tøven blev udsætte os for, at Afspærringen blev brudt, hvorved Politiets Indgriben nødvendigvis maatte blive af voldsommere Karakter, og da der fra Publikum

blev raabt: „Fremad“, kommanderede jeg: Stavene frem. I samme Nu fløj Publikum af Sted. De brede Gader, der stode op til Runddelen, gav rigelig Plads, og faa Minutter efter var Runddelen nogenlunde ryddet. Jeg havde personlig instrueret de udkommanderede Overbetjente og disse igen det dem tildelte Mandskab om, at „Træk Staven“ kun betød, at Stavene skulde trækkes, og at disse kun maatte benyttes, hvor dette var absolut nødvendigt.

„En Sværm paa ca. 200 Bølle drenge var imidlertid styrtet ad Nørrebrogade mod Lyngbygade. Her blev den stoppet af Politiet. Nogle Ruder i Ejendommen Lyngbygade 8 bleve knuste ved Stenkast. En Betjent blev ramt i Nakken af en Sten, en Flaske susede forbi en anden Betjent. Saavel Sten- som Flaskekasteren blev anholdt af civile Betjente. Flere af Demonstranterne bleve anholdte, og Resten af Opløbet blev splittet.

„Medens dette foregik ved Lyngbygade, opfordrede jeg i Kongens og Lovens Navn den Del af Publikum, der havde taget Odstilling paa den anden Side af Folkets Hus, til at gaa hver til sit, hvilket Publikum uden nævneværdige Indsigelser efterkom.

„Ca. 1/2 Time senere var alt roligt i 8de Politikreds, og Mandskabet kunde indskrænkes til den sædvanlige Styrke.

„Den følgende Dag blev jeg telefonisk fra Ekstrabladet anmodet om nogle Oplysninger. Da jeg forstod, at den paagældende Journalist af Socialdemokratens og Politikens Morgenumre havde faaet den Opfattelse, at der havde fundet et blodigt Sammenstød Sted mellem Politi og Borgere, forklarede jeg ham, at Sagen blev stærkt overdreven. Jeg udtalte blandt andet, at man neppe kunde sige, at Politiet var blevet egentlig angrebet. Men Politiet var kommet til Stede for at holde Orden og ikke for at staa og se til, medens Pøbelen lavede Optøjer. Desuden gav jeg nogle Meddelelser om den almindelige Betydning af at haandhæve Opløbsopfordringen.

„Efter alt, hvad der er passeret, har jeg ikke fremsat Udtalelser som de i Ekstrabladet fremkomne og navnlig ikke: „at vi kunde have faaet Lov til at staa der 3 à 4 Timer, uden at der vilde være sket noget, indtil saa til sidst Hovedmassen var bleven ked af det og var gaaet hjem og i Seng. Men det var jo ikke det, vi vare komne for.“

Paa Grund af Artiklerne i Socialdemokraten og Politiken for den 23. September, hvori blandt andet hævdes, at Betjentene havde overfaldet flere Kvinder, der vare